

„...SZERETEM, AMIKOR REPÜLÖK ÁLMOMBAN!”

— Azt hiszem, a kérdés nem öncélú. Hiszen Ön négy éve a Színház- és Filmművészeti Főiskola rektora, egyetemi tanára, a legnagyobb hatalmása a színész-utánpótlásnak. Szóval mit gondol, érdekli az embereket még a színház?

— A kérdés jogos. Most még azt válaszolhatom, hogy igen. Úgy veszem észre, hogy az a színház érdekli az embereket, ahol nagy történeteket láthatnak. Ahol katarzis van a színpadon. Most két ilyen nagy történetben is játszom, az *Isten pénzében* és a *Hegedűs a háztetőn*-ben. Viszont azokhoz az új magyar drámákhoz, a Csehovokhoz, a klasszikusokhoz, amelyeket annyira szerettem játszani, rendezni, ma már félve nyúlnék. A nézők felüldülni, feltöltődni, nevetni akarnak. Tehát azt mondanám, érdekli az embereket a színház, de vigyázni kell az érdeklődésükre.

— És a szerelem?

— A tanítványaim szerint van rá érdeklődés. Sőt, olyan is van, hogy udvarlás, hogy virágcsokor. Én az életben is, a színpadon is a fiatalok szerelmét kedvelem.

— Ha már itt tartunk — mi van a nyárral?

— A nyár megítélésénél különbség van abban, hány éves az ember. Más jelentett fiatal koromban és más középkorúan. Az biztos, hogy fiatalon az estéket szerettem, most a reggeleket. Egyre kevésbé tűröm jól az ünnepeket, a színházi ünnepeket pedig egyáltalán nem szeretem. A premiereket mindig is utáltam. A nyugodt, dolgozó hétköznapokat kedvelem. Eredeti kérdésére visszatérve, az olyan nyár és az

olyan utazás híve vagyok, amelyben mód van olvasgatni, frögtatni a látóvalók mellett. Idén úgy döntöttünk, hogy mindezt Spanyolországban találjuk meg.

— Melyik a kedvenc meséje?

— Passz.

— Mit szeretne megvenni, ha kirakatokat néz?

— Passz.

— Szokott álmodni?

— Igen. Azt szeretem a legjobban, amikor repülök álmomban. Hihetetlen érzés. Látok tágakat, utcákat, ahol soha nem jártam. Persze szorongásos, rossz álmaim is vannak. Amikor menekülnöm kell, de nem tudok. Eszembe jutott egy mese, visszavonhatom a passzt?

— Természetesen.

— A kis herceg.

— Szokott focizni, vízben fejelni barátokkal?

— Nem. Évekig teniszeztem, de ahogy a térdek-derekek kopni kezdtek, elmaradtak a teniszpartik. Nagyon jó lenne újrakezdeni.

— Mikor van jó napja?

— Nagyon sok van. Főleg akkor, amikor legalább a felét meg tudom csinálni annak, amit elterveztem, és fele olyan jól, ahogy akartam.

— Mit gondol a hatalomról?

— Soha nem érdekelt. Semmi örömet nem jelent, tökéletesen érzéketlen vagyok iránta.

— A főiskola rektorának vagy színikazgatónak lenni, azért szögezzük le: hatalom.

— Ebből ami rám tartozik: engem az érdekel, hogy mit tudunk megreformálni, megjavítani, hogyan tudjuk a főiskola szellemiségét még jobbra tenni. Abban tökéletesen egyetértünk, hogy a színikazgatóság hatalom, hiszen minden szerep

egy sors. Hogy kit szerzödtetnek, hogy kit rúgnak ki, vagy kik írnak darabot, ezek a látszólag apró dolgok mind meghatároznak életeteket. Én azokat a színiigazgatókat tartom nyilván, akiket nem a hatalom, hanem a színház sorsa érdekel.

— Jó lenne, ha nem pofozna meg a következő kérdésért. Megpofozott már valakit életében?

— Igen, de nekem fáj jobban. Mert hogy nem vagyok pofozós alkat.

— Az utóbbi években keveset van a színpad fenti oldalán. Különösen feleségével, Piros Ildikóval együtt. Most mindkettő adott a Madách Színház új bemutatója kapcsán. A Csillagok Buffalóban című vígjátékban ráadásul férj-feleséget játszanak.

— Kerényi Imre felkért erre a szerepre, igazi nyári komédiáról van szó. Tényleg régen játszottam ilyen humoros figurát. Kíváncsi is vagyok magamra, hogy van-e még elég kedv bennem. Ildikóval annak idején sokat játszottunk együtt, most jó néhány éve valóban nem. Örömmel próbáljuk mindketten ezt a fergeteges játékot. Engem felvillanyoz, amikor nevetnek a nézőtéren, a jófajta humor egyébként is fogyóban van. A Buffalo körül szeretnék sok nevetést és keves esztétizálást hallani.

— Végezetül egy vallomás. Én a legjobban akkor gyengülök el, akkor emlékezem csak a szépre, amikor Önt hallom sanzont énekelni. Nem ciki, hogy a főiskola rektora sanzont énekel?

— Dehogyan ciki! A sanzónéneklésnek nagy hagyománya van nálunk. Gondoljon bele, amikor Nádasdy Kálmán volt a rektor, a sanzón főtantárgy volt a főiskolán! Ezt annyira tiszteljük, hogy minden évben rendezünk sanzónversenyt. Dehogyan kellemetlen, nagyon is komolyan vesszük a sanzónokban rejlő kis drámákat.

